

TURHIA JAARITUKSIA (1.Tim.1:3-7)

Olet varmaan istunut tilaisuudessa, jossa puhuja puhuu hyvin pitkään ja hartaasti sanomatta silti yhtään mitään. Siellä täällä havaitset jonkun haukottelevan tai katselevan seinäkoristeita tai kenties ikkunamaalauksia täysin ajatuksiinsa vaipuneina. Heiltä, kysyttäessä tilaisuuden jälkeen, mistä aiheesta puhuttiin, he eivät tiedä, eivätkä muista. Ja jälleen tuli istuttua *aivan turhaan* sunnuntain kokouksessa, mutta tulipa *näytettyä hartaalta* ja oltua *esimerkkinä* muille.

- On suorastaan kidutusta kuunnella tällaisia olemattomia selittäjiä, ja näemmekin, kuinka Paavali puuttui erään kerran tällaisten turhien jaarittelijoiden touhuihin.

*Olessani matkalla Makedoniaan minä kehotin sinua viipymään Efesossa kieltääksesi siellä eräitä levittämästä vieraita oppeja sekä harrastamasta taruja ja loputtomia sukuluetteloja. Ne pikemminkin edistävät turhia väittelyjä kuin Jumalan armotaloutta, joka perustuu uskoon. Siihen kehotan nytkin. Opetuksen ja käskyn päämäärähän on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. Jotkut ovat eksyneet näistä pois harrastamaan turhia jaarituksia. He haluavat olla lain opettajia, vaikka eivät ymmärrä, mitä puhuvat ja mitä väittävät varmaksi. 1.Tim.1:3-7[*JKR]*

Paavali kehotti siis julistamaan Jumalan armotaloutta, joka perustuu uskoon ja opetukseen, jonka käskyn päämäärähän on rakkaus ja se taasen tulisi puhtaasta sydäimestä.

Paavali jatkaa vuodatustaan; *"He haluavat olla lain opettajia, vaikka eivät ymmärrä, mitä puhuvat ja mitä väittävät varmaksi."* - Onko kenties niin, että oma voimakas halu esiintyä, tai *"puheripulin"* poteminen aiheuttaa tällaista *saarnatautiä*? - Yritän kuunnella itseäni ja *opetuksiani* pyrkien olemaan hiljaa, ellei Jumala anna sanottavaa. En tosin tällöinkään pysty puhumaan kaikille *"mieliksi,"* mutta jospa edes jokunen saisi maistaa vettä elävästä lähteestä.

Mietin myös sitä, että voisinko antaa tilaa toiselle? - ehkäpä Jumala on puhunut hänelle ja kun hän saa suuvuoron, saamme kaikki tulla ravituiksi Jumalan lähettämästä iankaikkisesta sanasta. Tällöin saamme rakentua yhteisestä uskostamme saaden hyvää evästä - vaikka en itse olekaan kaikessa *"suuna ja päänä."*

Olen nähnyt, että kovin rakentavaa on toisinaan purkaa tätä nykyistä *kokousmenettelytapaamme*. Entäpä, jos saarnamme lomassa keskustelisimme kuulijoiden kanssa? - Pienemmissä ryhmissä ja tilaisuuksissa tämä olisi täysin mahdollista ja monesti tällaisissa kokemuksissa olen saanut paljon myös itsekin. Annan mielelläni ystäväni kertoa *"saarnani"* lomassa kokemuksiaan ja *"ahaa-elämyksiään"* sanasta. Tällaisissa vuorovaikutteisissa tilaisuuksissa

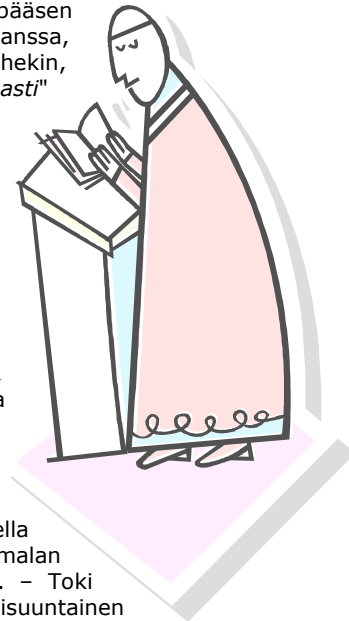
rakentuminen on molemminpuolista. Jakaessamme kokemuksiimme rohkaisemme ja vahvistamme toinen toistamme. Luonnehtisin tällaisia pitämiäni *"saarnoja"* parhaimmiksi, koska niissä on laajempia näkökulmia ja kokemuksia. Niissä pääsen kosketuksiin sen todellisuuden kanssa, missä kuulijat elävät. Samassa hekin, saadessaan osallistua *"oikeasti"* seurakunta-elämään virittävät armolahjojaan palaviksi. Heidän uskovaisuutensa löytää lopulta käyttöä myös seurakunnan keskellä! - Monesti näissä tilanteissa tulee esiin asioita, joita voimme sitten yhdessä rukoillen kantaa Herramme eteen.

Ei siis minun saarnoillani ole väliä, kunhan vain Jumala puhuu, *"tavalla tai toisella."* - Kunpa osaisinkin aina vaieta, silloin kun on sen aika.

Itseriittoisina *"pappeina"* emme saisi kahlita itseemme Jumalamme sanoja, vaan meidän tulisi kuunnella ja nähdä laajemmin Jumalan mahdollisuuksia omiensa keskellä. - Toki tässä särkyisi itsekeskeinen ja yksisuuntainen Jumalanpalvelusrakenne, eikä enää yksi ihminen saa *"herroina halliten"* (1.Piet.5:2-3) käyttää sanan valtaa. Toisaalta helppohan kristityn on tulla valmiiseen pöytään *nielemään* valmiiksi pureskeltua ruokaa, mutta eikö sana opeta, että meistä jokaisesta tulisi kasvaa paimenia, opettajia - niitä, jotka tuovat ruokaa ajallaan taas uusien tulokkaiden ravitsemiseksi - kukin omalla paikallaan ja tavallaan, sen armon mukaan, minkä Jumala on antanut.

Olemmeko kristittyinä jääneet viisivuotiaan tasolle, jota äiti puettaa, syöttää ja kädestä pitäen taluttaa kerhoon tai tarhaan? Koska kasvat täysi-ikäiseksi? Koska otat lähimmäisestäsi vastuuta tehden hänestä opetuslapsen, joka kasvaisi täyteen miehuuteen opettaen jälleen muita? Eikö sinun jo tulisi olla *"isänä tai äitinä"* jollekulle? Etkö näe noita hajallaan olevia lampaita harhailemassa ilman paimenta? Etkö näe kätesi ulottuvilla olevaa paimenen sauva, jolla niin hellästi, mutta terveellä tavalla voisit opastaa kanssamatkaajaa kulkemaan laidunta kohti - Jumalan todellista läsnäoloa kohti? - Kirjoitan tätä kynynlin vedoten Jeesuksen sanoihin; *"Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän."* (Matt.9:37) - Kysymys ei ole omasta kunnia, saavutuksista, titteleistä, etummaisista sijoista tai valtavista aplodeista. - Ei, vaan hellästä katseesta, käden ojentamisesta, armahtamisesta ja suuresta Jumalan rakkaudesta. Sitä kutsun sinua kanssani jakamaan.

- Voit miettiä seuraavasti kuunnellessasi *"kuivahkoa"* saarnaa; *"mitä minä voisin tehdä?"* Ja *"kuka olisi se, jolle ojentaisin pienen käteni antaen ne 'viisi leipää ja kaksi kalaa'?"* - Älä ollenkaan huolehdi kuinka moni tulee ravituksi vähäisistä eväistäsi - jätä se Jumalasi huoleksi. Anna Jeesuksen murtaa ja siunata leipäsi - ja katso, kuinka paljon jää tähteeksikin! (Matt.14:13-21)

[*JKR" = Viittaus tarkempaan käännökseen: Jumalan Kansan Raamattuun]